

ת"פ 51749/10/13 - מדינת ישראל נגד ג'בר וחידי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ת"פ 51749-10-13 מדינת ישראל נ' וחידי(עציר)

בפני כב' השופטת מיכל ברנט
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ג'בר וחידי (עציר)

הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד נסראללה

ב"כ הנאשם עו"ד לילך גולן-דקל

הנאשם הובא על ידי שב"ס

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע ביום 30.3.14 במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב אישום מתוקן המייחס לו ביצוען של עבירת חטיפה, עבירה לפי סעיפים 369 ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), ועבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 280 ו-382(א) לחוק.

2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי הנאשם התגורר בשכנות לקאיד אבו צבייה (להלן: "המתלונן"), ובעקבות סכסוך שנתגלע ביניהם, הגיע הנאשם ביום 9.10.13 בשעה 4:30 לפנות בוקר לבית אימו של המתלונן. משלא מצאו במקום - קילל את אימו ואיים כי יהרוג אותה.

בהמשך היום, בשעות אחר הצהריים, פגש הנאשם במתלונן בסמוך ל"באגט הזהב של גרשון" ברמלה, ובסמוך לאחר מכן הצטרפו לנאשם ארבעה אחרים (להלן: "החבורה"), אשר אחזו במתלונן והכניסוהו בכוח - תוך שמי מהם הכה אותו באגרוף בראשו ובעט בו - למושב האחורי ברכב שהיה בשימוש של הנאשם.

הנאשם נהג את הרכב לתחנת דלק ברמלה בעוד ששניים מהחבורה ישבו לצד המתלונן, ובהגיעם לתחת הדלק הוציאו את המתלונן מהרכב, אחד מהם שלף סכין והם הכו את המתלונן בחוזקה בכל חלקי גופו.

בשעה ששני עוברי אורח התקרבו למקום, נמלטו חברי החבורה ברכב והותירו את המתלונן שוכב ומדמם על הקרקע.

כתוצאה ממעשים אלה איבד המתלונן את הכרתו, נחבל בשוקיו, סבל מפניחות בצד הימני של ראשו ומנפיחות בצקתית ושטפי דם בעינו הימנית, בגינם נזקק לטיפול רפואי ואושפז בבית חולים.

3. בהתאם להסדר הטיעון שנרקם בין הצדדים, הוסכם כי עמדת המאשימה תהיה לעונש ראוי של 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאסר מותנה ופיצוי למתלונן בסך של 5,000 ש"ח אשר יופקד מבעוד מועד בקופת בית המשפט, כאשר המאשימה תטען שגובה הפיצוי הראוי הינו 10,000 ש"ח. כמו כן, בהסכמת ב"כ המאשימה הופנה הנאשם לשירות המבחן לקבלת תסקיר בעניינו, ולממונה על עבודות השירות לקבלת חוות דעת אודות אפשרות ביצוע עבודות שירות על ידי הנאשם.

תסקיר שירות המבחן

4. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם בן 21, רווק, הבכור מבין 5 אחיו, בוגר 11 שנות לימוד, תאר הישגיו הלימודיים כגבוהים אולם נאלץ להפסיק לימודיו בשל מצוקה כלכלית של משפחתו ועקב מאסרו של אביו בגין עבירות סמים ואלימות. עד למעצרו ניהל חברת שמירה בבעלות אביו ועבד בתחנת דלק.

הנאשם נעדר עבר פלילי, תאר את הרקע לביצוע העבירה כנעוץ במורא שהטיל המתלונן על אימו ואחיותיו, ואשר כנגדו הגיש מספר תלונות במשטרה בגין התפרצויות. לדבריו, הגיע לפגישה עם המתלונן לבדו ולא ערב את בני משפחתו, ומשהגיעו אחרים למקום איבד שליטה על האירוע, אולם ניסה למזער הפגיעה במתלונן, הזעיק עזרה למקום ובהמשך יישר ההדורים עם משפחתו.

שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון הנשקפת מהנאשם למעורבות בהתנהלות אלימה בעתיד הינה נמוכה וכי מידת החומרה הצפויה של תוצאות האלימות הינה נמוכה. לנוכח גורמי סיכון וסיכוי ולאור רצונו של הנאשם להשתלב בתהליך טיפולי המליצה קצינת המבחן לבחון הטלת עונש מאסר לתקופה שניתן לרצותה בעבודות שירות לצד הטלת צו מבחן למשך שנה.

צירוף תיקים

5. במועד שנקבע לטיעונים לעונש, ביקש הנאשם לצרף תיק נוסף (ת"פ שלום רמלה 1-06-42559 עונש, ביקש הנאשם לצרף תיק נוסף ולהודות במיוחס לודות שירות על ידי הנאשם החומר האולם ניסה למזער הפגיעה במתלונן, ה4) והורשע על פי הודאתו בביצוע עבירות של הפרת הוראה חוקית, עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק.

6. בהתאם לכתב האישום הנוסף, הפר הנאשם ביום 5.6.14 את תנאי מעצר הבית שהוטלו עליו בגין תיק זה, וכללו בין היתר מעצר בית מלא בלוד ואיזוק אלקטרוני, ושהה יחד עם שני אחרים ברכב באזור גן חקל ברמלה. כשנתבקש הנאשם על ידי שוטר להזדהות - ברח מהמקום.

7. ב"כ המאשימה ציין כי בגין ההפרה הוגשה בקשה נפרדת לחילוט הערבויות.

הטיעונים לעונש

8. ב"כ המאשימה טען כי מתחם הענישה במקרה דנן נע בין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל, וכי עתירת המאשימה הינה להשית על הנאשם עונש של 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל ופיצוי בסך 10,000 ש"ח למתלונן, ועמד על הערכים המוגנים בעבירות בהן הורשע הנאשם, ובהם בריאותו ושלמות גופו של אדם, ושמירה על האמון במוסדות החוק.

כן ציין כי מעשיו של הנאשם מאופיינים בתכנון מוקדם, הינם נועזים ובוצעו לאור יום; הנאשם היה בעל תפקיד מרכזי בביצוע מעשה העבירה: הוא בעל הסכסוך, בעל הרכב באמצעותו בוצעה העבירה; האלימות במקרה זה היתה קשה, כוונה לראשו של המתלונן, ובהתאם לכך תוצאותיה היו ברמת חומרה גבוהה.

מנגד, נטען כי המאשימה התחשבה בנסיבותיו של הנאשם, ובהן היעדר עבר פלילי, גילו הצעיר, הפגיעה במשפחתו, וכן התחשבה בהודאתו בנסיבות בהן המאשימה עמדה בפני קושי ראייתי, עת המתלונן ניתק עימה כל קשר.

ב"כ המאשימה עמד על סתירות שמצא לטעמו בתסקיר ביחס לנסיבות האירוע כפי שתוארו על ידי הנאשם, ועל כך ששירות המבחן לא התייחס כלל להפרת ההוראה החוקית שבוצעה על ידו.

כתימוכין לעמדתו הפנה ב"כ המאשימה לפסיקה כדלקמן:

א. ע"פ 2198/12, 3325 דוד שימשילשוילי ויסאלם עודה נגד מדינת ישראל - בגין עבירות קשירת קשר וניסיון חטיפה שבוצעה על ידי מערער 1 - צעיר ללא עבר, אשר שירות המבחן המליץ על עונש שירוצה בדרך של עבודות שירות, אישר בית המשפט העליון עונש של 3 שנות מאסר. כמו כן לא התערב בעונש של 18 חודשי מאסר שהוטל על מערער 2, שלא היה חלק מהקשר ואף נמלך בדעתו במהלך האירוע.

ב. ע"פ 4194/07 מדינת ישראל נגד יעקב ברקאי - בגין עבירות חטיפה, תקיפה הגורמת חבלה ממשית וגניבה הטיל בית המשפט המחוזי 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, בהתחשב בשינוי שחל במשיב מאז האירוע. בית המשפט העליון החמיר את העונש ל-18 חודשי מאסר בפועל וזאת מבלי למצות עימו את חומרת הדין.

ג. ע"פ 4330/12 אחמד דעאס ואחמד זייד נגד מדינת ישראל - בגין עבירות חבלה ופגיעה בנסיבות מחמירות הוטלו על המערער 10 חודשי מאסר בפועל, בגין סיוע לעבירות אלה הוטלו על המערער 2 7 חודשי מאסר בפועל. המערערים צעירים ללא עבר משמעותי, שירות המבחן המליץ על עבודות שירות ושל"צ מתוך שאיפה לשלבם באפיק שיקומי.

בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע כי לא נפלה טעות המצדיקה התערבותו, תוך שעמד על

החבלות שנגרמו למתלונן, וחזר על כך כי הגם שמדובר בצעירים בעלי רקע נורמטיבי, יש להרתיע מפני עבירות אלימות שנועדו לפתור סכסוכים בכוח הזרוע, וכי המסר שצריך לצאת מבית המשפט הוא כי פתרון סכסוכים ראוי שיעשה על ידי פנייה לרשויות החוק ולא על ידי נטילת החוק לידיים.

9. ב"כ הנאשם הגישה כראיה לעונש דיסק של מצלמות אבטחה המתעד את האירוע. לדבריה ניתן לראות כי הנאשם לא היה דומיננטי בביצוע המעשים ולא נקט בעצמו באלימות אלא הורשע במעשים מכוח דיני השותפות. כן הוגש מכתב מיום 9.2.14 מטעם חברת מ. פינס בע"מ, חלקי פח לרכב, ממנו עולה כי קיבלו את הנאשם לעבודה בחברתם אם כי לא ברור ממכתב זה האם הלה החל או שמא טרם החל בביצוע העבודה.

כן ציינה כי המתלונן עצמו אינו טלית שכולה תכלת, ובפועל נפגע פגיעות לא חמורות ושחרר בו ביום מבית החולים. ב"כ הנאשם הגישה הצהרה בשם שתי המשפחות, וחידי ואבו סביח, ולפיה קיימת ביניהם מערכת טובה ומכובדת.

אשר להפרת מעצר הבית טענה ב"כ הנאשם כי מדובר בהפרה חד פעמית.

ב"כ הנאשם עמדה על נסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם, על הפסקת לימודיו והצורך לתמוך בפרנסת המשפחה, וציינה כי בין הצדדים נערכה סולחה.

על כן עתרה לבכר את המלצת שירות המבחן, להמנע משליחת הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריח ולתת לו הזדמנות להשתקם. כמו כן, לאור מצבו הכלכלי של הנאשם ביקשה להסתפק בפיצוי בסך 5,000 ש"ח בלבד למתלונן.

כתימוכין לעתירתה הפנתה ב"כ הנאשם לת"פ (מחוזי י-ם) 2076/06 בעניינו של אביקם יעקב, צעיר בעל עבר פלילי ותסקיר המגולל את נסיבותיו הקשות אולם ללא אופק שיקומי, אשר הורשע בעבירת סיוע לחטיפה, במסגרתה סייע לאחר לכבול אדם ובהמשך ישב פאסיבי ברכב עימו, הוטל עונש של 4 חודשי מאסר בפועל.

10. הנאשם הביע חרטה על מעשיו.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

11. בהתאם להוראות סעיף 40ג. לחוק העונשין, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעקרון ההלימה, ולשם כך עליו להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

12. במקרה דנן יש לראות באירוע החטיפה והאלימות כמעשה עבירה אחד, ובהפרת ההוראה החוקית מעשה עבירה נפרד, לאור אופיים השונה של המעשים וחלופי הזמן ביניהם.

עמוד 4

13. הערכים המוגנים במעשה העבירה הראשון הינם חירותו של האדם ושלמות גופו ובריאותו, והערכים המוגנים במעשה העבירה השני הינם האמון שבית המשפט רחש לנאשם בשחרורו לחלופת מעצר ואמון הציבור במערכת אכיפת החוק.

14. בבואי לקבוע את נסיבות "מעשה העבירה" נדרשת אני לעובדות המפורטות בכתב האישום, אשר בהתאם להוראות סעיף 40(ד) לחוק העונשין עליו לכלול "את כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה".

כידוע, מרגע שהגיעו הצדדים לעובדות מוסכמות בכתב אישום מתוקן שהוגש במסגרת הסדר טיעון, הרי שאלה יהוו את הבסיס לגזר הדין, ובית המשפט יתעלם מן הטענות, המוצגים והראיות - גם עדויות של עדים שהובאו בפניו בטרם הגיעו הצדדים להסדר טיעון - כל עוד עובדות אלה אינן מוסכמות על הצדדים לצורך גזירת הדין (ראה לעניין זה: ע"פ 4876/12 מרדכי עמר נגד מדינת ישראל, ע"פ 5677/11 פלוני נגד מדינת ישראל).

לפיכך, בחרתי שלא לתת כל משקל לטענות שהועלו מצידה של ב"כ הנאשם ואשר אין להן זכר בעובדות המוסכמות בהן הודה הנאשם במסגרת כתב האישום המתוקן.

15. המסגרת העובדתית הינה העובדה שהנאשם בעקבות סכסוך עם המתלונן חיפש אותו בביתו בשעת בוקר מוקדמת, ובהמשך למחרת פגש בו בסמוך לדוכן מזון. אין כל אינדיקציה בידי לקבוע האם המפגש היה יזום ומתוכנן בין השניים אם לאו. בהמשך הצטרפו לנאשם ארבעה אחרים. אין כל אינדיקציה בידי אם הנאשם ביקש הימצאותם במקום אם לאו. עם זאת, הנאשם לא עזב את המקום עם הגיעם של האחרים, אלא נכנס עימם ועם המתלונן - עימו הוא מסוכסך - לתוך רכב, ובהמשך נכח במקום כאשר הוציאו את המתלונן מהרכב, שלפו סכין והיכוהו בחוזקה בכל חלקי גופו - מכות שהסבו לו חבלות חמורות והצריכו אשפוזו בבית חולים. כמו כן, נמלט יחד עימם ולא נותר במקום עם המתלונן על מנת להעניק לו טיפול ראשוני או סיוע.

הנאשם פגע בערכים המוגנים ואף אם לא נטל חלק אקטיבי בכל שלב משלבי האירוע, הוא נכח בו ונטל בו חלק מהותי, בהיותו שותף למעשה העבירה, וכידוע - כוחה ועוצמתה של חבורה רב מכוחו של הבודד.

גם העובדה הנטענת ולפיה המתלונן אינו טלית שכולה תכלת (ויודגש שוב, כי לא הוגשו לעיוני גיליון הרשעות קודמות בעניינו או אישור בדבר הגשת תלונה כנגדו) אינה מתירה את דמו.

16. התנהגות מעין זו מחייבת, ככלל, ענישה משמעותית ומרתיעה, מאחורי סורג ובריח, אשר תביא לידי ביטוי את הסלידה החברתית ממעשים אלו ותסייע להוקיעם. יפים בהקשר זה דברי השופט י' דנציגר בע"פ 3573/08 עוואדרה נ' מדינת ישראל:

"יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית

עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג ובריח" (וראו גם ע"פ 3562/09 פלוני נ' מדינת ישראל; ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן).

17. בחינת רמת הענישה המקובלת מלמדת כי מתחם הענישה בעבירות דומות נע בין מספר חודשי מאסר בודדים בפועל לבין 3 שנות מאסר בפועל.

18. בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה דנן וברמת הענישה האמורה, סבורני כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן נע בין 12 ל-34 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

19. בגין עבירת הפרת הוראה חוקית בה הורשע הנאשם בנסיבותיה ובהתחשב ברמת הענישה נע מתחם העונש ההולם בין שלוש ימי מאסר לבין 6 חודשי מאסר שיש וירוצו בעבודות שירות.

20. בבחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה יש להתחשב בנסיבות האישיות של הנאשם, המפורטות בהרחבה בתסקיר שירות המבחן ובעובדה שהוא נעדר עבר פלילי.

עם זאת, ככל הנראה לא הובא בפני שירות המבחן דבר קיומו של תיק נוסף בעניינו של הנאשם, שעניינו הפרת הוראה חוקית, ואף הנאשם לא יידע את שירות המבחן בדבר קיומו של תיק כאמור.

שירות המבחן לא נתן דעתו בתסקיר אודות נסיבה זו, שיש בה להחמיר עם הנאשם, אשר בית המשפט הלך לקראתו כברת דרך ושחרר אותו לחלופת מעצר, והוא עשה דין לעצמו ויצא ממעצר הבית. אמנם מדובר בהפרה חד פעמית, אלא שאין המדובר בהפרה קלה בסמוך לבית, אלא מדובר בהפרה רבת, הנאשם היה עם אחרים, ואף נמלט מהשוטרים לאחר שהבחינו בו.

בהקשר זה אציין עוד, כי גם במהלך ניהול התיק לא התייב הנאשם לדיונים שנקבעו בעניינו והוצאו כנגדו צווי הבאה (15.5.15, 2.4.14).

לא קיבלתי כל טעם או הסבר מפיו של הנאשם לביצוע ההפרה האמורה וסבורני כי לו שירות המבחן היה נותן דעתו על נסיבותיה, יתכן והמלצותיו בסופו של יום היו שונות.

המלצות שירות המבחן חשובות הן וגם אם יש ליתן להן משקל של ממש, אין בית- המשפט מחויב לפעול על פיהן, כאשר הנסיבות אינן מצדיקות זאת (ראה: ע"פ 3472/11 פלוני נ' מדינת ישראל; ע"פ 9044/11 מדינת ישראל נ' אלמליח; בש"פ 5309/05 צמח נ' מדינת ישראל).

נסיבה נוספת שיש לתת עליה את הדעת, הינה "סולחה" שנערכה בין הצדדים, כמו גם העובדה שהמתלונן ניתק את הקשר עם המאשימה. יצוין, כי קיומו של הסכם סולחה עשוי להוות שיקול בגזירת העונש, אך הוא אינו בגדר שיקול מכריע ואינו יכול לשמש תחליף לענישה על פי חוק (ראה: ע"פ 6340/11 איאד זחיאקה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.2.2012)). הסכם הסולחה עשוי להיות שיקול במסגרת גזר הדין, אך משקלו ישתנה בהתאם לנסיבות המקרה. נפסק כי חומרת העבירה תפחית את משקלו של הסכם הסולחה (ראו ע"פ 636/05 אמג'דת דענא נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.11.2007)).

21. לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות המפורטות, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל בגין עבירות החטיפה והתקיפה שמניין מיום 8.6.14.
- ב. 60 ימי מאסר לריצוי בפועל בגין עבירת הפרת הוראה חוקית, אשר ירוצו במצטבר לעונש המאסר האמור.
- ג. 12 חודשי מאסר על תנאי והתנאי שלא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר עבירת אלימות מסוג פשע.
- ד. לאור מצבו הכלכלי של הנאשם, החלטתי להשית עליו פיצוי למתלונן בסך 7,500 ₪.
- ה. מימי המאסר ינוכו ימי מעצרו של הנאשם מיום 15.10.13 ועד ליום 12.12.13.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

ניתן היום, ל' אב תשע"ד, 26 אוגוסט 2014, במעמד הצדדים.